

Книга Даниїла — Номер сто шістдесят два

Пророчий час Рима: Розкриття видіння

Jeff Pippenger

2024-03-27

Рим визначає видіння, і Рим розкривається у свій «час». Це висловлювання сестри Вайт, в якому вона стверджує те, що слід вважати очевидним:

"Об'явлення — це запечатана книга, але водночас і відкрита книга. У ньому записані дивовижні події, які мають відбутися в останні дні історії цієї землі. Настанови цієї книги однозначні, а не містичні й незрозумілі. У ній підхоплюється та сама лінія пророцтва, що й у Даниїла. Деякі пророцтва Бог повторив, тим самим показуючи, що їм слід надавати належної ваги. Господь не повторює те, що не має великого значення."
Рукописні публікації, том 9, 8.

«Господь не повторює того, що не має великої ваги», а «часи», пов'язані з Римом, повторюються знову й знову. Вкрай важливо зрозуміти «час», пов'язаний із Римом, бо саме він виявляє Рим як предмет, що встановлює видіння. Сім разів у книгах Даниїла та Об'явлення прямо згадується тисяча двісті шістдесят років папського правління.

І він говоритиме великі слова проти Всевишнього, і виснажуватиме святих Всевишнього, і думатиме змінити часи та закони; і вони будуть віддані в його руку до часу й часів і половини часу. Даниїла 7:25.

І я почув чоловіка, зодягненого в лляну одягу, який стояв над водами ріки, коли він підняв до неба праву і ліву руку й поклявся Тим, Хто живе навіки, що це буде на час, часи й півчасу; і коли він довершить розпорошення сили святого народу, тоді все це скінчиться. Даниїл 12:7.

А двір, що поза храмом, залиш осторонь і не вимірною його, бо він відданий язичникам; і святе місто вони попіратимуть ногами сорок два місяці. Об'явлення 11:2.

І дам владу двом Моїм свідкам, і вони пророкуватимуть тисячу двісті шістдесят днів, зодягнені у веретище. Об'явлення 11:3.

І жінка втекла в пустелю, де вона має місце, приготоване Богом, щоб її там годували тисячу двісті шістдесят днів. Об'явлення 12:6.

І дано було жінці два крила великого орла, щоб вона полетіла в пустелю, у своє місце, де її годують на час, і часи, і пів часу, від обличчя змія. Об'явлення 12:14.

І було дано йому уста, що промовляють великі слова та богохульства; і була дана йому влада діяти сорок два місяці. Об'явлення 13:5.

Ці сім прямих посилань представляють різні конкретні пророчі ознаки Риму. Саме в цих уривках Рим розкривається. Сестра Вайт додає, що ці періоди також представлені як «три з

половиною роки або 1260 днів». У Біблії ви не знайдете ні «трьох з половиною років», ні «тисячі двохсот шістдесяті днів». Сестра Вайт просто застосовує відповідний підрахунок, заснований на цих семи посиланнях.

У 13-му розділі (вірші 1–10) описано іншого звіра, «подібного до леопарда», якому дракон дав «свою силу, і свій престол, і велику владу». Цей символ, як вважала більшість протестантів, символізує папство, яке перейняло силу, престол і владу, що колись належали стародавній Римській імперії. Про звіра, подібного до леопарда, сказано: «Було дано йому уста, що говорили великі слова та богохульства... І він відкрив свої уста на богохульство проти Бога, щоб зневажати Його ім'я, і Його скинію, і тих, хто живе на небі. І дано було йому вести війну зі святими та перемогти їх; і дана була йому влада над усіма племенами, мовами й народами». Це пророцтво, майже тотожне опису малого рога з Даниїла 7, безперечно вказує на папство.

"І дана була йому влада діяти сорок два місяці." І, каже пророк, "Я бачив одну з його голів ніби поранену на смерть." І знову: "Хто веде в полон, той піде в полон; хто мечем убиває, той має бути мечем убитий." Сорок два місяці — те саме, що 'час, часи й половина часу', три з половиною роки, або 1260 днів, у Даниїла 7 — час, протягом якого папська влада мала гнобити Божий народ. Цей період, як зазначено в попередніх розділах, розпочався з утвердження верховенства папства 538 року н. е. і завершився 1798 року. Тоді папу було взято в полон французькою армією, папська влада зазнала смертельної рани, і пророцтво сповнилося: "Хто веде в полон, той піде в полон." Велика боротьба, 439.

За натхненним авторитетом три з половиною роки також розглядаються як «час», що «виявляє» Рим; з'являються інші біблійні згадки про Рим.

Та по правді кажу вам, багато вдів було в Ізраїлі за днів Іллі, коли небо було замкнене на три роки і шість місяців, коли великий голод був по всій землі. Луки 4:25.

Три з половиною роки Іллі пов'язують час із Єзавеллю, яка є символом папського Риму в церкві Тіятири.

Однак маю проти тебе децо: ти терпиш ту жінку Єзавель, що називає себе пророчицею, навчати й зводити моїх рабів чинити розпусту та їсти ідоложертовне. І Я дав їй час покаятися в її розпусті; але вона не покалася. Об'явлення 2:20, 21.

"Час", відведений четвертій церкві, представленій Єзавеллю, також є "простором".

Ілля був людиною, подібною до нас, і ревно молився, щоб не було дощу; і не було дощу на землі протягом трьох років і шести місяців. Якова 5:17.

Коментуючи те, що сорок два місяці — це те саме, що тисяча двісті шістдесят днів, Сестра Вайт називає цей період «тими днями», на які посилався Христос.

Згадані тут періоди — "сорок два місяці" і "тисяча двісті шістдесят днів" — є однаковими, обидва позначають час, протягом якого Христова церква мала зазнавати утисків з боку Риму. 1260 років папського панування почалися у 538 р. н. е. і, отже, мали

б завершитися 1798 року. Тоді французька армія увійшла до Рима й узяла папу в полон, і він помер у вигнанні. Хоча невдовзі потому було обрано нового папу, папська ієрархія відтоді так і не змогла знову володіти тією владою, яку мала раніше.

Переслідування церкви не тривало протягом усього періоду 1260 років. Бог у Своему милосерді до Свого народу скоротив час їхнього вогняного випробування. Провіщаючи «велику скорботу», що спіткає церкву, Спаситель сказав: «Якщо ті дні не будуть скорочені, не спаслася б жодна плоть; але заради обраних ті дні будуть скорочені». Матвія 24:22. Під впливом Реформації переслідуванням було покладено край ще до 1798 року. Велика боротьба, 266.

Христос і сестра Вайт ототожнюють вислів «ті дні» із «часом», що вказує на папський Рим. Коли Даниїл у тридцять першому вірші одинадцятого розділу говорить про переслідування, яке настало після поставлення папства на престол землі, він говорить про той час переслідування як про «багато днів».

І війська стануть на його боці, і вони осквернять святиню твердині, і скасують щоденну жертву, і поставлять мерзоту спустошення. І тих, що чинитимуть беззаконно проти заповіді, він спокусить лестощами; але народ, що знає свого Бога, зміцниться і чинитиме подвиги. І розумні з-поміж народу навчать багатьох; однак вони падатимуть від меча й від полум'я, від полону та грабунку багато днів. Даниїла 11:31-33.

Рим відкривається у зв'язку з пророчим часом, який із ним пов'язаний; тому Павло каже, що людина гріха буде виявлена «у свій час». Той факт, що Рим підтверджує видіння, незнання якого веде до загибелі, пояснює, чому той пророчий час подано так часто і в такий різний спосіб, бо Бог «не повторює речей, що не мають великого значення». У попередніх віршах також позначено кінець цього періоду часу.

І розумні серед народу навчать багатьох; але вони падатимуть від меча, і від полум'я, від полону та від грабунку, багато днів. А коли вони падатимуть, їм буде надано невелику допомогу; але багато хто пристане до них з лестощами. І дехто з розумних упаде, щоб випробувати їх, і очистити, і вибілити аж до часу кінця, бо це ще до призначеного часу. Даниїла 11:33–35.

"Час кінця" "ще на призначений час." Єврейське слово "appointed" — "moed" і означає фіксований час або зустріч. Пророча значущість і важливість "призначеного часу" в книзі Даниїла визначається частотою його згадувань. Дуже мало лаодикійських адвентистів, якщо взагалі такі є, визнають, що 1989 рік був "часом кінця", а отже, 1989 був призначеним часом. Це був встановлений Богом час, коли Він мав розпечатати знання для руху ста сорока чотирьох тисяч. З цієї причини книга Даниїла наводить свідчення того, що "призначений час" позначає настання "часу кінця". У восьмому розділі Даниїла цей пророчий символ представлено.

І я почув людський голос між берегами Улаю, який кликав і казав: Гавриїле, зроби так, щоб цей чоловік зрозумів видіння. І він наблизився до місця, де я стояв; і коли він підійшов, я злякався й упав ниць; але він сказав мені: Зрозумій, сину людський, бо це

видіння на час кінця. А коли він говорив зі мною, я був у глибокому сні, обличчям до землі; та він доторкнувся до мене й звів мене на ноги. І сказав: Ось, я дам тобі знати, що буде в кінці гніву, бо кінець буде в призначений час. Даниїла 8:16-19.

Як і в одинадцятому розділі, слово «кінець» у вислові «час кінця» в цих віршах є іншим єврейським словом, ніж те, що перекладене як «призначений». «Час кінця» позначає період, що починається у призначений час. «Призначений час» (moed) — це призначення, а «час кінця» (єврейське слово «gets») — це період часу, який починається у призначений час. Саме цей «час» відкриває Рим, і цей «час» настільки важливий, що кінець цього періоду часу і період, який настає після завершення цього часу, представлені кількома свідками. У двадцять четвертому вірші одинадцятого розділу Даниїла язичницький Рим визначено як такий, що панує над світом на певний «час».

Символічний «час» становить триста шістьдесят років, бо в біблійному році триста шістьдесят днів. Язичницький Рим панував протягом «часу», а папський Рим — «час, часи й пів часу». Сучасний Рим править протягом символічної «години» або символічних «сорока двох місяців». Після 1844 року немає пророчого часу, тож «година» і «сорок два місяці» — це період від недільного закону, що незабаром настане, і до закриття випробувального часу для людства. Але язичницький Рим панував верховно від битви при Акції у 31 р. до н. е. аж до того, як Костянтин переніс столицю імперії до Константинополя у 330 році. Ми знаємо, що наведені далі вірші говорять про язичницький Рим, бо Христа представлено як «князя заповіту», який «буде зломлений», коли Його розіп'яли. Сила, що тоді панувала, була язичницьким Римом, тож вірші, які ми зараз розглянемо, вказують на язичницький Рим.

І на його місці постане нищий чоловік, якому не дадуть царської честі; але він прийде мирно й заволодіє царством лестощами. І сили, мов повинь, будуть змиті перед ним і зламані; так, також і князь заповіту. А після того, як укладуть із ним союз, він діятиме підступно, бо підніметься й зміцніє з малим людом. Він мирно увійде навіть до найжирніших місць краю, і зробить те, чого не робили його батьки, ані батьки його батьків; він розкине між ними здобич, грабунок і багатства; та ще й замислить свої плани проти твердинь, навіть на певний час. Даниїла 11:21-24.

Слово "against" в останній фразі цих віршів насправді означає "from", і вірш говорить, що язичницький Рим правитиме (замишляючи свої підступи) "from" зі своєї твердині (місто Рим) протягом трьохсот шістьдесяти років.

'Вірш 24. Він увійде мирно навіть у найтучніші місця краю: і зробить те, чого не робили його батьки, ані батьки його батьків; розділить між ними здобич, грабунок і багатства: так, і він спланує свої підступи проти твердинь, навіть на певний час.'

Звичайним способом, яким народи до римських часів оволодівали цінними провінціями та багатими землями, були війна й завоювання. Рим тепер мав зробити те, чого не робили ні батьки, ні діди; а саме — одержати ці територіальні придбання мирним шляхом. Було запроваджено доти нечуваний звичай: царі залишали римлянам свої царства у спадок. Таким чином Рим отримував у володіння великі провінції.

І ті, хто таким чином опинилися під владою Риму, мали з цього немало користь. До них ставилися з добротою та поблажливістю. Це було схоже на те, ніби здобич і трофеї розподіляли між ними. Їх захищали від ворогів, і вони жили в мирі та безпеці під егідою римської влади.

Щодо останньої частини цього вірша єпископ Ньютон тлумачить її як «замислювання підступів із твердинь», а не проти них. Так і чинили римляни, діючи з міцної твердині свого міста на семи пагорбах. «Навіть на час»; безперечно, мається на увазі пророчий час — 360 років. Від якого моменту слід відлічувати ці роки? Ймовірно, від події, представленої в наступному вірші.

'ВІРШ 25. І він збудить свою силу й відвагу проти царя півдня з великим військом; і цар півдня підніметься до битви з вельми великим і могутнім військом; але він не встоїть: бо проти нього замишлятимуть підступи.'

«Вірші 23 і 24 приводять нас від часу укладення союзу між юдеями та римлянами, 161 р. до Р. Х., до того часу, коли Рим здобув всесвітнє панування. Вірш, що тепер перед нами, показує енергійний похід проти царя півдня, Єгипту, та подію визначної битви між великими й могутніми військами. Чи відбулися подібні події в історії Риму приблизно в цей час? — Так, відбулися. Та війна була війною між Єгиптом і Римом, а та битва — битвою при Акції. Розгляньмо коротко обставини, що привели до цього конфлікту». Урія Сміт, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

У наступних віршах Даниїл знову згадує про призначений час і кінець.

І піднесе він свою силу та відвагу проти царя півдня з великим військом; і цар півдня підніметься до бою з дуже великим і могутнім військом; але він не встоїть, бо проти нього замислять підступи. Так, ті, що живляться з його столу, погублять його, і його військо розіллється, і багато впадуть убитими. І серця обох цих царів будуть на зло, і вони говоритимуть неправду за одним столом; але це не матиме успіху, бо кінець настане у визначений час. Потім він повернеться до своєї землі з великими багатствами, і його серце буде проти святого заповіту; і він вчинить діла та повернеться до своєї землі. У визначений час він знову повернеться й піде до півдня; але це буде не так, як уперше, ані як опісля. Даниїла 11:25–29.

У восьмому розділі Гавриїл вказав, що «хазон», видіння на дві тисячі п'ятсот двадцять років, мало завершитися у призначений час, а тоді почнеться період, представлений як «час кінця». У цьому уривку призначений час — це кінець трьохсот шістдесяти років, протягом яких язичницький Рим мав верховно панувати над світом. У цьому уривку немає «часу кінця», бо не було нічого запечатаного, що мало б бути розкрито наприкінці того періоду історії.

У восьмому розділі Даниїла видіння про «останній кінець» обурення, яким були дві тисячі п'ятсот двадцять років, що завершилися водночас із двома тисячами трьохмастами роками, було запечатане до «часу кінця», бо в 1844 році, який був призначеним часом обох видінь, світло третього ангела було розпечатане. В Даниїла 11:30–36, наприкінці «першого

обурення» у 1798 році, мав настати період, представлений як «час кінця», коли світло першого ангела було розпечатане. Отже, часове пророцтво про язичницький Рим не мало часу кінця, а лише призначений час, що визначав, коли завершилися триста шістьдесят років; але призначений час у 1798 році і призначений час у 1844 році обидва розпечатали звістку, яку належало зрозуміти в період, представлений як «час кінця».

Рим відкривається таким, яким він представлений у пророцтві в межах свого пророчого часу. «Час, часи й півчасу», «сорок два місяці», «тисяча двісті шістьдесят днів» і «три з половиною роки» — це деякі з різних символів, що позначають період, коли папство панувало у Темні віки. Проміжок часу, який пов'язує рух міллетитів із рухом ста сорока чотирьох тисяч, становить сто двадцять шість років. Сто двадцять шість також є символом тисячі двохсот шістьдесяти днів, бо це десятина, або одна десята від тієї кількості. Сто двадцять шість років від бунту 1863 року до призначеного часу 1989 року визначають 1989 рік як Божу зустріч із Його народом останніх днів.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Як нам досліджувати Писання? Чи будемо ми вибудовувати одну за одною свої доктринальні засади, а тоді намагатися підганяти все Писання під наші усталені погляди, чи принесемо свої ідеї та погляди до Писання і з усіх боків зважуватимемо наші теорії мірилом Писання правди? Багато хто, читаючи й навіть навчаючи Біблії, не розуміє дорогоцінної істини, яку викладає чи вивчає. Люди допускають помилки, хоча істина чітко окреслена, і якби вони лише звиряли свої доктрини зі словом Божим, а не читали слово Боже у світлі своїх доктрин, щоб довести правоту своїх ідей, то не ходили б у темряві й сліпоті та не плекали б помилок. Чимало людей надають словам Писання значення, що підходить їхнім власним поглядам, і вводять в оману себе та обманюють інших своїми хибними тлумаченнями Божого слова. Коли ми беремося вивчати Боже слово, маємо робити це з покірними серцями. Усяка себелюбність, усякий потяг до оригінальності мають бути відкинуті. Довго плекані погляди не слід вважати безпомилковими. Саме небажання юдеїв відмовитися від своїх давніх усталених традицій стало причиною їхньої загибелі. Вони були налаштовані не бачити жодної вади у власних поглядах чи у своїх тлумаченнях Писання; але хоч би як довго люди трималися певних поглядів, якщо їх чітко не підтримує писане слово, їх слід відкинути.

Ті, хто щиро прагнуть істини, не вагатимуться відкрити свої позиції для дослідження й критики і не драгуватимуться, якщо їхнім поглядам та ідеям перечатимуть. Таким був дух, що панував серед нас сорок років тому. Ми збиралися з тягарем на душі, молячись, щоб ми могли бути єдині у вірі й ученні; адже ми знали, що Христос не поділений. Предметом дослідження щоразу було лише одне питання. Ці дослідницькі наради відзначалися урочистістю. Святе Письмо відкривали з благоговінням. Часто ми постили, щоб краще розуміти істину. Після щирої молитви, якщо якийсь пункт залишався неясним, ми його обговорювали, і кожен вільно висловлював свою думку; потім ми знову схилилися в молитві, і палкі благання підносилися до неба, щоб Бог допоміг нам бачити однаково, щоб ми були єдині, як єдині Христос і Отець. Було проліто багато сліз. Якщо один брат докоряв іншому за повільність у розумінні, через що той не

сприймав уривок так, як розумів його він, то докорений згодом брав брата за руку і казав: «Не засмучуймо Святого Духа Божого. Ісус з нами; збережімо смиренний і готовий учитися дух»; а той брат відповідав: «Пробач мені, брате, я вчинив тобі кривду». Потім ми знову схилялися до молитви. Так ми проводили багато годин. Зазвичай ми не вивчали разом більш як чотири години поспіль, проте інколи цілу ніч проводили в урочистому дослідженні Святого Письма, щоб зрозуміти істину для нашого часу. Інколи на мене сходив Дух Божий, і складні місця ставали ясними у Божий визначений спосіб, і тоді запанувала повна гармонія. Ми всі були однієї думки й одного Духа.

Ми щонайпалкіше прагнули, щоб Писання не перекручували, підганяючи під чиїсь погляди. Ми намагалися звести наші розбіжності до мінімуму, не зосереджуючись на питаннях другорядної ваги, щодо яких існували різні думки. Але тягарем кожної душі було досягти такого стану серед братів, який відповідав би молитві Христа, щоб Його учні були одно, як Він і Отець — одно. Іноді один чи двоє братів уперто виступали проти викладеного погляду й чинили відповідно до природних почуттів серця; але коли проявлялася така налаштованість, ми припиняли дослідження і розпускали наше зібрання, щоб кожен мав нагоду звернутися до Бога в молитві та, не розмовляючи з іншими, вивчити спірне питання, просячи світла з небес. Із виявами доброзичливості ми розходилися, щоб якнайшвидше знову зібратися для подальшого дослідження. Часом сила Божа виразним чином сходила на нас, і коли ясне світло відкривало пункти істини, ми разом плакали й раділи. Ми любили Ісуса; ми любили один одного.

У ті дні Бог діяв для нас, і істина була дорогоцінною для наших душ. Потрібно, щоб наша єдність сьогодні мала такий характер, який витримає перевірку випробуваннями. Ми тут у школі Учителя, щоб бути підготовленими до школи вгорі. Ми повинні навчитися по-христоводібному переносити розчарування, і урок, якого нас це навчить, матиме для нас велике значення.

"Нам ще належить вивчити багато уроків, і багато, дуже багато — розвчитися. Лише Бог і небо безпомільні. Ті, хто думає, що їм ніколи не доведеться відмовитися від плеканого переконання, що їм ніколи не трапиться нагоди змінити думку, — будуть розчаровані. Допоки ми вперто тримаємося власних ідей і думок, ми не можемо мати тієї єдності, за яку молився Христос." Review and Herald, 26 липня 1892.